

rens tilgodehavende, i det omfang særlige omstændigheder taler derfor, herunder navnlig hvis forbrugeren har udvist forsømmelighed ved brugen eller opbevaringen af det købte eller har lagt hindringer i vejen for tilbagebetalingsforretningen.

En fordring, der er sikret ved pant, vil som nævnt efter konkurslovens § 199, stk. 2, 1. pkt., ikke være omfattet af en gældssanering i det omfang, pantet strækker til. Panthaverne bindes derimod af kendelsen for så vidt angår den del af deres personlige fordring mod skyldneren, som ikke til sin tid måtte blive dækket af pantet, jf. § 199, stk. 2, 2. pkt. Dette indebærer, at en fordringshaver først, når pantet realiseres, vil vide, om der bliver en restfordring at anmelde i gældssaneringssagen.

Forslaget indebærer, at den panthaver, der ikke mener at have (fuld) dækning for den fordring, der er sikret ved pantet, må anmelde den personlige fordring inden fristen på 8 uger i stk. 2. I denne situation vil fordringshaveren i givet fald have krav på at få dækket den udækkede del af sin fordring med den procent, hvortil de øvrige fordringer er nedsat i gældssaneringssagen. Dette gælder, selv om restkravet først gøres gældende flere år efter kendelsen om gældssanering eller efter udløbet af afdragsperioden. Har panthaveren ikke anmeldt den personlige fordring inden den angivne frist, vil panthaveren ikke kunne kræve gældssaneringsdividende af restfordringen, hvis det senere konstateres, at pantets værdi ikke kan dække fordringen.

Anmeldelse af den personlige fordring i denne situation medfører ikke, at der under gældssaneringssagen skal afsættes eventualdividende til den mulige restfordring, dvs. den del af fordringen, der ikke kan dækkes af pantets værdi. Anmeldelsen er således alene en betingelse for, at fordringshaveren senere kan gøre restkravet gældende, hvis det viser sig, at pantets værdi ikke strækker til dækning af fordringen.

Det foreslås endvidere efter *stk. 3*, at dækning af en fordring, der er anmeldt som betinget, bortfalder, når sagen er sluttet med afgørelse om gældssanering, jf. konkurslovens § 218, stk. 1 (som ikke ændres), såfremt betingelsen ikke er indtrådt på det tidspunkt, hvor der afsiges kendelse om gældssanering. Betingede fordringer vil navnlig være kautions- og garantiforpligtelser, men bestemmelsen finder også anvendelse på andre typer af fordringer med disse karakteristika.

Er f.eks. en kautionsforpligtelse anmeldt i gældssaneringen inden anmeldelsesfristens udløb, vil en fordring, der udspringer heraf, således alene kunne gøres gældende, hvis den aktualiseres og anmeldes i sagen, *inden* der afsiges kendelse om gældssanering. Aktua-

liseres fordringen i perioden mellem det tidspunkt, hvor der afsiges kendelse om gældssanering, og udløbet af kærefristen, jf. konkurslovens § 218, stk. 1, vil fordringen ikke kunne gøres gældende. Dette gælder også, hvis kendelsen om gældssanering bliver stadfæstet efter kære.

Bestemmelsens *stk. 4* vedrører den situation, at kendelsen om gældssanering enten ophæves efter konkurslovens § 229 eller efterfølges af en ny insolvensbehandling mod skyldneren. I disse tilfælde vil en fordring, der ellers er bortfaldet (prækluderet), kunne gøres gældende med det fulde beløb.

I den sidstnævnte situation vil fordringer, der er prækluderede efter *stk. 1*, kunne gøres gældende mod skyldneren på lige fod med de fordringer, der var indeholdt i gældssaneringen, hvis disse fordringer i en ny insolvensbehandling kan gøres gældende mod skyldneren med deres fulde beløb, jf. forslaget til konkurslovens § 230 (lovforslagets § 1, nr. 18), og Højesterets kendelse gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2002, side 2275. Dette vil f.eks. være tilfældet, hvis der indledes en ny sag om gældssanering for en skyldner inden udløbet af afdragsperioden i skyldnerens tidligere gældssaneringssag.

Efter forslaget til udformningen af § 230, 1. pkt., har de fordringshavere, der er omfattet af gældssaneringskendelsen, krav på udlæg i forhold til fordringerens beløb uden hensyn til den skete nedskrivning, men efter fradrag af afbetalinger, hvis skyldnerens bo f.eks. tages under konkursbehandling, efter at der er afsagt kendelse om gældssanering. Udlægget i konkursboet i forbindelse med disse afbetalinger kan dog ikke overstige, hvad der efter gældssaneringskendelsen tilkommer de pågældende fordringshavere, medmindre kendelsen er bortfaldet efter § 229, jf. § 230, 2. pkt. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 18.

Fordringen vil først kunne gøres gældende på ny, når der afsiges kendelse om gældssanering, akkord mv. I praksis vil det dog tillige være en betingelse, at de krav, der blev prækluderet i gældssaneringssagen, anmeldes rettidigt i f.eks. en ny gældssaneringssag.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 4.5.2.

Til nr. 6 (§ 209, stk. 2-5)

Det foreslås, at skifteretten i de tilfælde, hvor en fordring, der er anmeldt rettidigt, er bestridt af skyldneren, skal give meddelelse til fordringshaveren herom ved anbefalet brev eller på anden betryggende måde, jf. *stk. 2*. Meddelelsen skal indeholde oplysning om retsvirkningen efter *stk. 3*. Den foreslåede regel